

Nhà văn Dương Hùng Cường, một nhân cách hiếm, quý

Du Tử Lê/Người Việt

March 23, 2018

Nếu không kể những văn nghệ sĩ được CSVN cho về nhà vài ngày để chờ chết thì, Dương Hùng Cường là một trong những nhà văn bị chết trong tù. Cái chết của ông, cho đến nay, vẫn không ai được biết rõ nguyên nhân.

Dương Hùng Cường là một nhà văn miền Nam Việt Nam, nổi tiếng, dù viết không nhiều. Cho đến ngày qua đời, ông chỉ cho xuất bản trước sau ba tác phẩm. Đó là các cuốn "Buồn Vui Phi Trường," "Lính Thành Phố" ký sự và "Vĩnh Biệt Phượng" tiểu thuyết. Mặt khác, Dương Hùng Cường cũng nổi tiếng với bút hiệu Dê Húc Càn, trên tuần báo trào phúng Con Ong của nhà báo Minh Võ.

Bút hiệu Dê Húc Càn của nhà văn Dương Hùng Cường được ký dưới những bài viết châm biếm tệ trạng xã hội, tố cáo những bê bối của các nhân vật tai to mặt lớn ở miền Nam...

Theo tác giả Ngô Không trong loạt bài sưu tầm những bài viết về nhà văn này thì, nhà văn Dương Hùng Cường sinh ngày 1 Tháng Mười, 1934, tại Hà Nội. Ông mất ngày 21 Tháng Mười Một, 1987, tại nhà tù Phan Đăng Lưu, Gia Định.

Qua hai ký sự "Buồn Vui Phi Trường" và "Lính Thành Phố" độc giả biết, Dương Hùng Cường là một quân nhân, phục vụ trong binh chủng Không Quân. Nhưng người ta sẽ không biết rõ phần đời quân ngũ của ông, nếu không có đoạn hồi ký của nhà văn Nguyễn Thụy Long, tác giả tiểu thuyết "Loan Mắt Nhung." (1)

Trong hồi ký viết về những ngày đầu khi mới gia nhập binh chủng Không Quân, trước khi trở thành nhà văn, Nguyễn Thụy Long kể rằng, chiều chiều, tan sở, ông lấy xe đạp, đạp ra khỏi trại, hoặc đi học thêm, hoặc gặp bạn bè.

Ông nhắc tới những người bạn văn nghệ thuở đó, có người đã thành danh, bước hẳn vào nghề cầm bút, như nhà thơ Hoài Nam từ Huế trở về Sài Gòn, đổi bút hiệu là Trần Dạ Từ. Nhà thơ, nhà văn Trần Thị Thu Vân có bút hiệu mới là Trần Thy Nhã Ca. Hai người bạn thời niên thiếu của ông đã có thơ, văn đăng nhiều trên các tạp chí uy tín, trong khi ông vẫn còn nao nức với mơ ước nghiệp văn của mình.

Ông viết: "...Tôi yêu thích những bài thơ của Cung Trầm Tưởng, cuốn phóng sự 'Buồn Vui Phi Trường' của Dương Hùng Cường và vẫn hy vọng được tiếp

xúc với anh, góp phần vào tờ báo Lý Tưởng của đơn vị...” (Trích hồi ký Nguyễn Thụy Long).

Một người bạn cùng phi đoàn trực thăng với Nguyễn Thụy Long, có thơ được đăng tải trong nguyệt san Lý Tưởng của binh chủng Không Quân, được ông nhắc tới một cách thân ái là Hạ Sĩ Lưu Văn Giỏi, người làm thơ ca tụng nghiệp bay, có bài thơ “Nghiêng Đồi Cánh Sắt” được chọn đăng trong báo Lý Tưởng. Lưu Văn Giỏi đã trang trọng cắt bài thơ dán vào tập vở, trình bày hoa lá cành thật đẹp, dĩ nhiên có cả hình chiếc máy bay. Lưu Văn Giỏi hy vọng có ngày sẽ thu góp thành một tập thơ để ấn hành... Trong khi mơ ước trở thành nhà văn của ông Long vẫn mờ mịt!

Chẳng những thế, ngay những ngày mới nhập ngũ, ông đã gặp một “tai nạn nghề nghiệp” khá trầm trọng, nếu không được “đàn anh” Dương Hùng Cường kịp thời can thiệp.

Tác giả thuật rằng, khi ông lái chiếc xe đa dụng “tractuer” ra khỏi cổng phi đoàn, ngang qua một nhóm lính bị kỷ luật, đang làm công tác “cỏ vè” thành lính ông nghe một người tù có vẻ lớn tuổi hơn cả, quăng cái xẻng xuống, giậm dũ, hét lớn:

“-Này, cái thằng cai ngục kia, mày dám đánh trung sĩ không thì đến đây. Tao Trung Sĩ Dương Hùng Cường ba gai số một đây, giỏi thì đụng ông.

Anh cai ngục không vừa, xách cây hàm hàm đi đến: Ở tù rồi thì thằng nào cũng như thằng nào, bất kể quan quyền. Ở đây tao là người có quyền, cấp bậc trung sĩ của mày không phải là to đâu, ông đánh hết...

Trung Sĩ Dương Hùng Cường đứng chống nạnh: Giỏi thì cứ việc...

Đám tù đứng xông người lên, một tay có vẻ ngang bướng: Mày mà đụng vào Trung Sĩ Cường hay bất cứ thằng nào ở đây nữa, chúng tao thụi mày liền.” (Trích hồi ký Nguyễn Thụy Long)

Giữa lúc căng thẳng đó, một nhân vật khác xuất hiện. Theo tác giả thì ông ta là trung sĩ “sếp sòng” ở cổng Phi Long, một người nổi tiếng hắc ám, từng phạt tân binh Nguyễn Thụy Long vài lần vì quân phục không nghiêm chỉnh.

Nắm bắt được vấn đề rất nhanh, ông cảnh cáo anh hạ sĩ coi tù rằng: *“Thằng hạ sĩ coi kia, dù sao anh Cường cũng là hạ sĩ quan, mày không nên quá đáng. Thôi được, làm việc đi anh Cường. Tôi với anh là bạn, anh cứ cho nó thi hành nhiệm vụ, riêng với anh hưởng quy chế đặc biệt.”*

Không đợi hạ sĩ cai ngục phản ứng, tác giả “Buồn Vui Phi Trường” nói lớn: *“Mày coi chừng. Ông tướng tao còn không sợ, ‘mó dái ngựa’ đều đều nên*

mới phải vô đây, chúng mày chưa là cái giống gì...” (Trích hồi ký Nguyễn Thụy Long).

Vừa mới chứng kiến cảnh “nộ xung thiên” của ông nhà văn họ Dương, người Nguyễn Thụy Long ngưỡng mộ, mong sớm được gặp thì, tác giả “Loan Mắt Nhung” (sau này) đã bị ông “sếp sòng” công Phi Long thị uy, ra oai.

Lý do, ông Long được trung úy, sếp lớn, ra khẩu lệnh, mang đồ tiếp liệu về nhà riêng của ông ta, cũng trong vòng rào phi trường; nhưng không cấp giấy xuất kho, cũng không cấp giấy sử dụng công xa... Nếu bị kết tội thì đây là một trọng tội khiến người phạm tội sẽ phải ra tòa án binh; chắc chắn sẽ bị xử nhiều năm tù, và bị ghi vào quân bạ!...

Sau khi thông báo nội vụ cho cấp trên, ông trung sĩ “sếp” công Phi Long ra lệnh tổng giam Nguyễn Thụy Long, ngay lập tức. Vì sự việc xảy ra vào lúc xế trưa, nên chiều hôm đó, ông Long không được cấp phát phần ăn. Nhà văn Dương Hùng Cường tình nguyện chia phần ăn của mình cho Nguyễn Thụy Long.

Với tư cách đàn anh đi trước, nhà văn Dương Hùng Cường tỏ dấu lo lắng cho Nguyễn Thụy Long. Ông hỏi Nguyễn Thụy Long, có thể có được một chứng cứ nào không? Thì, rất may là ông Long còn giữ trong túi mảnh giấy viết tay của ông trung úy, sếp lớn của tác giả “Kinh Nước Đen.” Băng vào mảnh giấy có bút tự của viên trung úy kia, tác giả “Vĩnh Biệt Phượng” ngay buổi chiều ấy, đã cứu mạng Nguyễn Thụy Long trong gang tấc.

Trước đó, ông Cường cảnh cáo Nguyễn Thụy Long rằng: *“...Mày chẳng là gì cả trong quân đội, một hạt cát, không được bằng một hạt cát, thân phận tối đen, tao đã trải qua rồi, tao nổi khùng, tao chửi toáng lên, sức mạnh của tao là ngòi bút, tao là văn sĩ mày biết không? Tao chống bất công ở bất cứ đâu...”* (Trích hồi ký Nguyễn Thụy Long).

Tôi nghĩ khi ghi lại chuyện kể trên, ngoài việc muốn bày tỏ lòng biết ơn tác giả “Buồn Vui Phi Trường,” Nguyễn Thụy Long còn muốn cho độc giả thấy phẩm cách rất đáng kính trọng, đáng ngợi ca của nhà văn Dương Hùng Cường. Một nhân cách khá hiếm hoi, dù ở thành phần hay, giai đoạn nào trong xã hội!

Cũng chính Nguyễn Thụy Long đã ghi nhận rằng, chỉ vì tính cương cường chống lại mọi bất công áp bức của xã hội mà ông Cường dù tốt nghiệp chuyên môn ở trường huấn luyện Không Quân Marrakeck, Pháp, về nước, ông và các bạn đồng khóa được Tổng Thống Ngô Đình Diệm ký sắc lệnh hưởng chức trung sĩ QLVNCH. Nhưng suốt thời Đệ Nhất Cộng Hòa và một nửa thời gian thuộc nền Đệ Nhị Cộng Hòa, ông vẫn chỉ mang cấp bậc trung sĩ, trong khi các bạn đồng khóa, hầu hết là sĩ quan, kể cả sĩ quan cao cấp...(2)

Du Tử Lê

Chú thích:

(1) Theo trang mạng Dòng Nhạc Xưa thì nhà văn Nguyễn Thụy Long sinh năm 1938, mất ngày 3 Tháng Chín, 2009, tại Sài Gòn, hưởng thọ 71 tuổi. Trong sự nghiệp văn chương của mình, Nguyễn Thụy Long đã viết hơn 30 truyện trong đó có 20 tác phẩm hiện được lưu trữ tại thư viện của Viện Đại học Cornell, New York. Ông vào đời sớm, có thể nói thừa thiếu thời và những ngày mới lớn, Nguyễn Thụy Long thật sự là người của hè phố. Ông lặn hụp kiếm sống với đủ thứ nghề như một kẻ bụi đời chính hiệu, nhưng trái tim ông lại thuộc về một thế giới khác: Thế giới của cảm xúc, biến mọi nhọc nhằn thành chất liệu cho ước mơ văn chương. Từ đó người đọc có thể bắt gặp nhân vật tiểu thuyết của Nguyễn Thụy Long có được sự nhẫn nhục và chịu đựng mọi nghịch cảnh một cách nhân ái, độ lượng. Một số những tác phẩm tiêu biểu của Nguyễn Thụy Long, có thể kể: Chim Trên Ngọn Khô, Vác Ngà Voi, Sầu Đời, Vết Thù... đặc biệt "Loan Mắt Nhung," tiểu thuyết được dàn dựng thành phim, do đạo diễn Lê Dân thực hiện. Qua cuốn phim này, nhà văn Nguyễn Thụy Long lại càng được độc giả, quần chúng yêu thích hơn nữa. (Nguồn Wikipedia)

(2) Trường Không Quân Marrakech ở căn cứ không quân Avord, miền Nam Paris, Pháp. (Wikipedia-Mở)

Nguồn: [Nhà văn Dương Hùng Cường, một nhân cách hiếm, quý \(nguoiviet.com\)](http://nguoiviet.com)

www.vietnamvanhien.org

